

NO SER EG ATTER SLIKE FJELL.

1. No ser eg atter slike fjell og dalar,
som deim eg i min fyrste ungdom såg,
og same vind den heite panna svalar
og gullet ligg på snjo som fyrr det låg
Det er eit barnemål som til meg talar,
og gjer meg tankefull men endå fjåg
Med ungdoms minne er den tala blanda,
det ströymer på meg so eg knapt kan anda

2. Ja, livet ströymer på meg som det ströymde
når under snjo eg såg det gröne strå
Eg dröymer no som fyrr eg alltid dröymde
når silke fjell eg såg i lufti blå
Eg glöymer dagens strid, som fyrr eg glöymde,
når eg mot kveld eit glimt av sol fekk sjå
Eg finner vel eit hus som vil meg hysa,
når soli heim til natti vil meg lysa

3. Og kvar ein stein eg som ein kjenning finner,
for slik var dei eg sprang ikring som gut
Som det var kjempor spør eg kven som vinner
av den og denne höge andre nut
Alt minner meg, det minner, og det minner,
til sola burt I snöen sloknar ut
Og in i siste svevn meg eingang huggar
det gamle minne og det gamle skuggar